

de tab, som landbrugeren måtte have lidt, hvis denne ikke har haft mulighed for at gøre fuld brug af den i forordningen fastsatte ansøgningsfrist?

- (¹) Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 af 29.9.2003 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitik ordninger for direkte støtte og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere og om ændring af forordning (EØF) nr. 2019/93, (EF) nr. 1452/2001, (EF) nr. 1453/2001, (EF) nr. 1454/2001, (EF) nr. 1868/94, (EF) nr. 1251/1999, (EF) nr. 1254/1999, (EF) nr. 1673/2000, (EØF) nr. 2358/71 og (EF) nr. 2529/2001 (EUT L270, s. 1).
- (²) Kommissionens forordning (EF) nr. 1973/2004 af 29.10.2004 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 for så vidt angår støtteordningerne i henhold til afsnit IV og IVa i nævnte forordning og anvendelse af udtagne arealer til produktion af råvarer (EUT L 345, s. 1).

Appel iværksat den 19. december 2011 af Mindo Srl til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 5. oktober 2011 i sag T-19/06, Mindo Srl mod Europa-Kommissionen

(Sag C-652/11 P)

(2012/C 49/32)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Mindo Srl (ved advocati C. Osti, A. Prastaro, G. Mastrantonio)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten den 5. oktober 2011 i sag T-19/06, Mindo mod Kommissionen, ophæves i sin helhed.
- Sagen hjemvises til Retten og sidstnævnte pålægges at tage stilling til sagens konkrete omstændigheder, idet dens dom fratog Mindo retten til en fuld domstolsprøvelse i første instans.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Retten har fastslået, at Mindo ikke har nogen interesse i at forfølge søgsmålet, da selskabet ikke i sig selv vil kunne opnå nogen fordel ved ophævelsen af den appellerede dom, hverken i forbindelse med Alliance One International Inc.s (»Alliance One«) krav om bidrag, eller til tredjeparters opfølgende søgsmål vedrørende erstatning.

For det første har appellanten gjort gældende, at de ovennævnte konklusioner skal ophæves, idet de er i strid med gældende ret, er baseret på en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, og under alle omstændigheder er karakteriseret ved en utilstrækkelig og inkonsekvent begrundelse.

For det andet har appellanten gjort gældende, at den appellerede dom skal ophæves, fordi den enten fratager Mindo, selskabets ret til adgang til en domstol (og følgelig selskabets ret til at få sin sag prøvet fuldt ud), eller hvis den appellerede dom fortolkes således, at den kræver, at Mindo og Alliance One samlet skulle have anlagt søgsmålet i første instans, tilsidesætter den Mindos og Alliance Ones ret til forsvar.

Appel iværksat den 20. december 2011 af Transcatøb SpA i likvidation til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 5. oktober 2011 i sag T-39/06, Transcatøb mod Kommissionen

(Sag C-654/11 P)

(2012/C 49/33)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Transcatøb SpA i likvidation (ved advocati C. Osti, A. Prastaro og G. Mastrantonio)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 5. oktober 2011 i sag T-39/06 Transcatøb mod Kommissionen (herefter »dommen«), hvori det fastslås, at Standard Commercial Corp. (og dermed Alliance One International) skal betragtes som ansvarlig in solidum for Transcatøbs tilsidesættelser, ophæves.
- Som følge heraf nedsættes den bøde, som Transcatøb er blevet pålagt, idet artikel 2, litra c), i Kommissionens beslutning K(2005) 4012 endelig om en procedure i henhold til artikel 81, stk. 1, EF, sag COMP/C.38.281/B.2 — Rådobak — Italien (herefter »beslutningen«) delvist annulleres, og det fastslås, at bøden skal beregnes ud fra Transcatøbs omsætning, som for regnskabsåret, som afsluttedes i marts 2005, udgør 32,338 mio. EUR., i overensstemmelse med artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17/62 og artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003.
- Som følge heraf annulleres beslutningen i det omfang der i beslutningen over for Transcatøb anvendes en multiplikationskoefficient på 1,25 på bødens grundbeløb.
- Dommen ophæves i det omfang Transcatøb ikke får medhold i selskabets klagepunkter vedrørende a) en manglende nedsættelse af den pålagte bøde som følge af en manglende konkret virkning på markedet, b) en svækkelse

i intensiteten af overtrædelsen i perioden 1999-2002 og c) en formildende omstændighed i form af »en rimelig tvivl«, som var blevet anvendt i en lignende spansk sag, og som følge heraf nedsættes bøden.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

For det første indebærer dommen en tilsidesættelse af artikel 296 TEUF, artikel 48 og 49 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og under alle omstændigheder en tilsidesættelse af principperne om bevisbyrde og Transcatabs ret til forsvar. Der er under førsteinstanssagen blevet fremsat argumenter og fremlagt beviser med henblik på at afkræfte formodningen om, at SCC reelt udøvede en afgørende indflydelse på Transcatabs adfærd. Disse argumenter og beviser, i det omfang de er *relevante* og under alle omstændigheder *ikke uden betydning* i lyset af nyere praksis fra Domstolen, krævede i det mindste en konkret bedømmelse og, dersom de blev forkastet, en tilstrækkelig begrundelse. Det er appellansens opfattelse, at Retten hverken har foretaget en sådan bedømmelse eller givet en sådan begrundelse. Det er under alle omstændigheder appellansens opfattelse, at dommen, idet det heri blev fastslået, at *nye beviser* kunne anvendes i beslutningen, som anfægtedes for Retten, indebærer en tilsidesættelse af principperne om bevisbyrde og under alle omstændigheder Transcatabs ret til forsvar.

Det er for det andet appellansens opfattelse, at Retten begik en fejl i form af en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, og under alle omstændigheder tilsidesatte de generelle principper om fortolkning af administrative akter fra de europæiske institutioner, sin begrundelsespligt, reglerne om bevisbyrde, Transcatabs ret til forsvar og non ultra petita-reglen, idet den ikke gav appellanten medhold i klagepunkterne vedrørende overtrædelsens manglende konkrete virkning på markedet og svækkelsen af intensiteten af overtrædelsen i perioden 1999-2002.

For det tredje er appellanten af den opfattelse, at dommen er behæftet med en retlig fejl og en manglende eller ulogisk begrundelse i det omfang Retten ikke gav Transcatab medhold i selskabets klagepunkt vedrørende tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, idet Retten ikke tog hensyn til den formildende omstændighed i form af »en rimelig tvivl«, som imidlertid var blevet anvendt i en lignende spansk sag.

Sag anlagt den 21. december 2011 — Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-656/11)

(2012/C 49/34)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (ved C. Murrell, som befuldmægtiget, og A. Dashwood, QC)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

— Rådets afgørelse af 16. december 2011 ⁽¹⁾ om den holdning, som Den Europæiske Union skal indtage i det blandede udvalg, der er nedsat i henhold til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer for så vidt angår erstatningen af bilag II om koordinering af sociale sikringsordninger, annulleres.

— Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

1) Ved sag anlagt i henhold til artikel 263 TEUF har Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland i henhold til artikel 264 TEUF nedlagt påstand om, at Rådets afgørelse af 16. december 2011 om den holdning, som Den Europæiske Union skal indtage i det blandede udvalg, der er nedsat i henhold til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer for så vidt angår erstatningen af bilag II om koordinering af sociale sikringsordninger, annulleres.

2) Artikel 48 TEUF er det eneste materielle retsgrundlag, der er anført i afgørelsen.

3) Afgørelsen vedrører ændringen af bilag II til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side af 21. juni 1999 om fri bevægelighed for personer. Aftalens bilag II vedrører udelukkende koordinering af sociale sikringsordninger mellem EU og Schweiz. Formålet med de ændringer til bilag II, som den omtvistede afgørelse søger indført, er at afspejle ændringer i EU's mekanismer for koordinering af sociale sikringsordninger. En af virkningerne af de til bilag II foreslåede ændringer vil være, at schweiziske statsborgere, der hverken selv er erhvervsaktive eller familiemedlemmer til en person, der er erhvervsaktiv (herefter »ikke-aktive personer«), vil få tildelt rettigheder, som de ikke har i henhold til den nugældende ordning under bilag II.

4) Det Forenede Kongerige gør gældende, at artikel 48 TEUF ikke i sig selv kan tjene som materielt retsgrundlag for en foranstaltning, der tilsigtes at have sådanne følger. Det er en bestemmelse, som tilsigter at lette den frie bevægelighed (a) inden for Unionen, og ikke mellem Unionen og tredjelande, og (b) af personer, der er erhvervsaktive eller deres familier, og ikke ikke-aktive personer. Det rette retsgrundlag ville være artikel 79, stk. 2, litra b), TEUF. Denne bestemmelse giver kompetence til vedtagelsen af foranstaltninger vedrørende »definition af rettighederne for tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt i en medlemsstat, herunder betingelserne for fri bevægelighed og ophold i de øvrige medlemsstater«.